

Hensyn til Statstjenestemændene paa dette Omraade. Men de forelagte Lovforslag er noget andet, de er ogsaa Lønforslag, idet de indeholder Forslag om ikke ubetydelige Forhøjelser af Lønningerne for en Del af Præsterne. I det store og hele kan man sige, at Lønforhøjelserne strækker sig op til Lønninger paa 6 000 Kr. Dette er dog ikke saaledes at forstaa, at det gennemføres fuldstændigt, idet der er en Klasse af Præster med under 6 000 Kr., som ikke faar denne Forhøjelse, en Klasse, hvis Tilstedeværelse jeg syntes blev noget fortonet baade af den højtærede Kirkeminister og af den ærede Ordfører for Venstre. Det er de Præster, som for Øjeblikket befinder sig reelt i 2den Lønningsklasse, og som forbliver i denne Lønningsklasse, hvis Begyndelsesløn er 4 440 Kr., og hvis Slutløn er 6 360 Kr. De faar ikke Del i Forhøjelsen, medens derimod den laveste Klasse, den, som i den nuværende Lønningslov begynder med 3 480 Kr. — tror jeg, det er — og ender med 6 000 Kr., faar Lønforhøjelse. Hvis dette Forslag gennemføres, kommer det mærkelige Forhold frem paa ikke saa faa Punkter, at Præster, som har siddet i en vis Aarrække i deres Embede i 3die Klasse, kommer paa en højere Løn end Præster i 2den Lønningsklasse. Der bliver altsaa ud fra Kirkeministerens og den ærede Ordfører for Venstres Standpunkt: at det gælder om at skaffe de lavest lønnede Præster en Lønforhøjelse, gjort Uret mod de Præster, der befinder sig og i Fremtiden er nødsagede til at befinde sig, hvis de ikke vil skifte Embede, i 2den Lønningsklasse. Jeg synes, at jeg dog vilde betone dette, selv om jeg gaar imod Lønforhøjelser i al Almindelighed.

Naar jeg gaar imod Lønforhøjelserne, er det ud fra det Synspunkt, at Tiden ikke er til Lønforhøjelser paa noget Omraade. Vi er blevet præsenteret for det ene Forslag om Nedsækning efter det andet baade af de allerfattigstes Lønninger og af Statstjenestemandslønninger, som er langt mindre end de, her er Tale om, og det vil faa Konsekvenser for de andre Statstjenestemænd, hvis man gaar til en Lønforhøjelse her. Det vil fremkalde Uro og Misfornøjelse hos de andre Tjenestemænd, og navnlig den Maade, hvorpaa man gaar til Lønforhøjelserne, vil have Konsekvenser ogsaa paa de andre Statstjenestemænds Omraade. Da vi i sin Tid ved Lønningsloven af 1919 fik Lønningsraadet, var det, for at der skulde komme Ensartethed og blive bevaret Ensartethed mellem de forskellige Klasser af Statstjenestemænd, thi saa snart den Ensartet-

hed, som var blevet bragt til Veje ved Lønningsloven af 1919, blev forstyrret paa eet Punkt, saaledes at Ligevægten saa at sige forsvandt, vilde der komme Uro paa dette Omraade, og det ansaa man ikke for gavnligt. Derfor fik vi Lønningsraadet, og Lønningsraadets Mening er ogsaa blevet hørt om de Lovforslag, som her ligger til Behandling. Skrivelsen fra Lønningsraadet findes blandt Bilagene til Folketingets Betænkning, og denne Skrivelse er af en saadan Art, at det forbavser mig noget, at den højtærede Kirkeminister og de to Partier, Venstre og det konservative Folkeparti, vil sidde Lønningsraadets Raad overhørig, thi Skrivelsen munder ud i en bestemt Fraraaden af mange af de Ting — og vigtige Ting —, som ønskes indført ved disse Lovforslag.

Jeg tror, at man fra et rent lønningsmæssigt Synspunkt og fra et politisk Synspunkt ikke handler rigtigt i at vedtage disse Lovforslag. Det forekommer mig ogsaa paa anden Maade at være betænkeligt, thi selv om det er saadan, at de Midler, det bliver nødvendigt at skaffe til Veje, hvis disse Lovforslag gennemføres, ikke skal udredes af Statskassen, men af, som man siger, de kirkelige Lønningsfonds, vil det jo dog sige af de folkekirkelige Skatteydere, og det er praktisk talt alle Skatteydere her i Landet, da det kun er en lille Procentdel af Befolkningen, som staar udenfor Folkekirken. Den Ligning, som er nødvendig til Supplement af Lønningsfondenes Indtægter, for at Præstelønningerne skal kunne udredes, beløb sig sidste Aar til 2 Mill. Kr. Jeg ved ikke, om den allerede er forhøjet for det Finansaar, vi er inde i — det kan den højtærede Kirkeminister jo oplyse mig om —, men i hvert Fald vil disse Lovforslag, hvis de gennemføres, bebyrde Kirkefondene med en forøget Udgift paa — ja, med Sikkerhed kan det ikke siges, men det bliver mellem 350 000 og 400 000 Kr. Det er jo saadan, at de kirkelige Skatteydere ikke har andre at ty til, naar det forekommer dem, at Kirkeskatten er for høj, end Rigsdagen. Saaledes som Forholdet er i Øjeblikket mellem Staten og Folkekirken, er det Rigsdagen, der har med disse Ting at gøre. Atter her maa jeg bemærke det, som jeg nylig bemærkede, at det er et Forhold, jeg ikke sympatiserer med. Jeg ønsker, at det i strengeste Forstand skulde være de kirkelige Skatteydere selv, der afgjorde disse Ting. Det Forslag, som jeg tidligere har fremsat baade i Folketinget, hvor jeg fik det vedtaget, og i Landstinget, hvor det ikke blev vedtaget, tilsigtede ogsaa, at disse Skatteydere selv kunde blive